

Sygn. I C 181/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Nowak

Protokolant : Ewa Lenartowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko T. S. (1)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

1.zobowiązuje pozwanego T. S. (1) do złożenia oświadczenia woli o powrotnym przeniesieniu na powódkę J. S. własności udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ część nieruchomości, położonej we wsi B. ul. (...), gmina O., powiat (...), województwo (...) o powierzchni 0,0960 ha, oznaczonej jako działka nr (...) karta mapy (...), dla której Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);

2.zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14 400 zł (czternaście tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3.nakazuje pobrać od pozwanego T. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Częstochowie kwotę 12 500 zł (dwanaście tysięcy pięćset złotych) tytułem kosztów sądowych, których powódka nie miała obowiązku uiścić.

Sygn. akt I C 181/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 maja 2016 roku powódka J. S. domagała się zobowiązania pozwanego T. S. (1) do złożenia oświadczenia woli, że przenosi na rzecz powódki udział wynoszący $\frac{1}{2}$ części w nieruchomości położonej we wsi B. przy ul. (...) o powierzchni 0,0960 ha, oznaczonej jako działka o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Częstochowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Na uzasadnienie swojego roszczenia powódka podniosła, iż strony są byłyimi małżonkami. Przed zawarciem małżeństwa pomiędzy stronami, w dniu 15 marca 2005 roku rodzice powódki darowali jej opisaną powyżej nieruchomość, położoną w B.. W chwili zawarcia związku małżeńskiego i powstania ustroju wspólności ustawowej pomiędzy stronami przedmiotowa nieruchomość stanowiła składnik majątku osobistego powódki. W dniu 9 maja 2006 roku powódka darowała pozwanemu, będącemu wówczas jej mężem udział wynoszący $\frac{1}{2}$ części powyższej nieruchomości. Powódka wskazała, iż na tej nieruchomości strony wybudowały budynek mieszkalny o powierzchni użytkowej 97,59 m².

Powódka wskazała, iż pozwany od 2014 roku znęcał się nad nią i ich wspólnym synem H., co stanowiło podstawę złożenia w dniu 4 maja 2016 roku oświadczenia o odwołaniu darowizny względem pozwanego i wytoczenie przeciwko niemu powództwa w niniejszej sprawie. Pozwana podkreśliła, iż wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w C. uznał pozwanego za winnego tego, że w okresie od 28 sierpnia 2014 roku do 19 stycznia 2015 roku w miejscowości B. przy ul. (...), będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie nad swoją żoną (następnie była żoną), z którą wspólnie zamieszkiwał J. S. poprzez bezpodstawne wszczynanie awantur, w czasie których wyzywał ją i ubliżał jej używając słów powszechnie uznanych za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, wyrzucał z domu oraz w okresie od 17 września 2014 roku do 19 stycznia 2015 roku w tym samym miejscu, będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie nad małoletnim synem H. S. poprzez krzyczenie, ubliżanie słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz zakłócanie spoczynku nocnego, to jest przestępstwa z art. 207 § 1 kk.

Powódka wskazała, iż wysoce naganne postępowanie pozwanego stało się również podstawą wydania przeciwko niemu przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w dniu 30 września 2015 roku postanowienia w sprawie VI RNs 84/15 zobowiązującego go na podstawie art 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania położonego w B. przy ul. (...). Wobec braku chęci dobrowolnego wykonania powyższego postanowienia przez pozwanego, jak wskazała powódka, sprawa została skierowana do egzekucji, w wyniku której pozwany w dniu 31 marca 2016 roku opuścił dom przy ul. (...) w B..

Powódka podkreśliła również, iż obecnie przed Sądem Rejonowym w Częstochowie zawisła sprawa przeciwko pozwanemu oskarżonemu o przestępstwo znęcania się nad powódką.

Zdaniem powódki zachowanie pozwanego względem niej, wyczerpujące znamiona znęcania się, które stwierdzone zostało prawomocnym wyrokiem skazującym, nosi znamiona rażącej niewdzięczności w rozumieniu art. 898 § 1 kc i uzasadnia odwołanie dokonanej przez powódkę na rzecz pozwanego darowizny.

Powódka podkreśliła, iż nie przebaczyła pozwanemu czynów, jakich dopuścił się wobec niej, które legły u podstaw złożenia pozwanemu oświadczenia woli o odwołaniu darowizny, a także fakt, iż noszące znamiona rażącej niewdzięczności zachowania pozwanego względem powódki miały miejsce do dnia 31 marca 2016 roku, a zatem pozwany nie może powoływać się na upływ czasu wykluczający możliwości skutecznego odwołania darowizny.

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 września 2016 roku (k. 55) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

Na uzasadnienie swojego stanowiska pozwany podniósł, iż w niniejszej sprawie zachodzi negatywna przesłanka uznania za skuteczne dokonanego przez powódkę odwołania darowizny uczynionej na rzecz pozwanego w postaci złożenia oświadczenia o odwołaniu darowizny przez powódkę wobec pozwanego po upływie roku po dniu w którym dowiedziała się ona o rażącej niewdzięczności pozwanego.

Pozwany podkreślił, iż został skazany za przestępstwo znęcania się nad powódką w okresie od dnia 28 sierpnia 2014 roku do dnia 19 stycznia 2015 roku, a zatem złożenie oświadczenia o odwołaniu darowizny nastąpiło już po upływie rocznego okresu. Co więcej, zdaniem pozwanego przepis art 899 § 3 kc stanowi, iż początkiem okresu, od którego należy liczyć roczny termin do odwołania darowizny, jest dzień, w którym darczyńca dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego, a tym samym, jego zdaniem terminem tym jest początek negatywnych zachowań obdarowanego względem darczyńcy, to jest w niniejszej sprawie dzień 28 sierpnia 2014 roku. Tym samym roczny termin, w ciągu którego można było odwołać darowiznę upłynął w dniu 28 sierpnia 2015 roku, a złożenie oświadczenia o odwołaniu darowizny po tym terminie uznać należało za bezskuteczne. Pozwany podkreślił również, iż nawet w wypadku przyjęcia, iż początek terminu do złożenia przez powódkę oświadczenia woli o odwołaniu darowizny miał miejsce w dniu 19 stycznia 2015 roku, to i tak złożenie tego oświadczenia woli przez powódkę nie mogłoby zostać uznane za skuteczne.

Ponadto pozwany powołał się na sprzeczność żądania pozwu w niniejszej sprawie z zasadami współżycia społecznego, wskazując, iż pozwany poniósł znaczne wydatki związane z podniesieniem wartości przedmiotowej nieruchomości, począwszy od wybudowania budynku mieszkalnego, przez wydatki związane z jego utrzymaniem, po jego remont. Pozwany podkreślił również, iż przez szereg lat pracował w Niemczech, gdzie otrzymywał wynagrodzenie pozwalające wybudować i utrzymać dom w należyłym stanie, powódka natomiast do daty rozwodu nie pracowała zawodowo, ani nie osiągała dochodów z innych źródeł.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 9 maja 2006 roku, zawartą w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. Ś., Kancelaria Notarialna w C., Repertorium A nr 1128/2006 powódka J. S. darowała pozwanemu T. S. (1) udział wynoszący 1/2 części w nieruchomości położonej we wsi B. przy ul. (...) o powierzchni 0,0960 ha, oznaczonej jako działka o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Częstochowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

(dowód: umowa darowizny, k. 16 – 19).

W okresie od 28 sierpnia 2014 roku do 19 stycznia 2015 roku pozwany T. S. (1) w B. przy ul. (...), będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie nad swoją żoną (a następnie była żoną, z którą wspólnie zamieszkiwał) J. S. poprzez bezpodstawne wszczynanie awantur, w czasie których wyzywał ją i ubliżał jej używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, wyrzucał z domu oraz w okresie od 17 września 2014 roku do 19 stycznia 2015 roku w tym samym miejscu, będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie nad małoletnim synem H. S. poprzez krzyczenie, ubliżanie słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz zakłócanie spoczynku nocnego, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 kk. Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016 roku, sygn. akt XVI K 966/14 Sąd Rejonowy w Częstochowie za powyższy czyn wymierzył pozwanemu T. S. (1) 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

(dowód: wyrok, k. 10 – 11).

W okresie od 20 stycznia 2015 roku do 17 października 2015 roku w B. pozwany T. S. (2), będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie nad pozostającą z nim w tałym stosunku zależności wspólnie zamieszkującą była żoną J. S. oraz małoletnim synem H. S. poprzez ciągle wszczynanie awantur w czasie których ubliżał im używając słów powszechnie uznanych za obelżywe, zakłócił spoczynek nocny, poniżał ich, zastraszał, groził oraz ciągle niepokoił, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 kk. Wyrokiem z dnia 29 września 2016 roku, sygn. akt XVI K 258/16 Sąd Rejonowy w Częstochowie za powyższy czyn wymierzył pozwanemu T. S. (1) 1 roku ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz zobowiązał pozwanego do poddania się terapii uzależnienia od alkoholu poprzez ambulatoryjne leczenie odwykowe.

(dowód: wyrok, k. 62 – 63, zeznania A. J., rozprawa z dnia 18 października 2016 roku, 00:21:20 zeznania A. C., rozprawa z dnia 18 października 2016 roku, 00:51:40, zeznania powódki, rozprawa z dnia 6 grudnia 2016 roku, 00:06:12, k. 2 – 3, 159 akt sprawy Sądu Rejonowego w Częstochowie sygn. akt XVI K 966/14).

Wszczynanie awantur przez pozwanego i znęcanie się nad powódką poprzez wyzywanie jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, zakłócanie spoczynku nocnego trwało aż do momentu eksmisji pozwanego ze wspólnie z powódką zajmowanego domu, to jest do dnia 31 marca 2016 roku.

(dowód: zeznania A. J., rozprawa z dnia 18 października 2016 roku, 00:21:20 zeznania A. C., rozprawa z dnia 18 października 2016 roku, 00:51:40, zeznania powódki, rozprawa z dnia 6 grudnia 2016 roku, 00:06:12, k. 2 – 3, 159 akt sprawy Sądu Rejonowego w Częstochowie sygn. akt XVI K 966/14).

Postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku, sygn. akt VI RNs 84/15 Sąd Rejonowy w Częstochowie na podstawie art. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie zobowiązał pozwanego T. S. (1) do opuszczenia mieszkania położonego w B. przy ul. (...) oraz orzekł o kosztach postępowania. W dniu 7 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie nadał powyższemu postanowieniu klauzulę wykonalności.

(dowód: postanowienie, k. 13, odpis tytułu wykonawczego, k. 14 – 15).

Pismem z dnia 3 marca 2016 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie A. B. wszczął w sprawie sygn. akt Km 150/16 przeciwko pozwanemu egzekucję w celu dokonania jego eksmisji z lokalu położonego w B. przy ul. (...).

(dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, k. 12).

W dniu 4 maja 2016 roku powódka skierowała do pozwanego oświadczenie o odwołaniu darowizny z powodu rażącej niewdzięczności, polegającej na znęcaniu się nad powódką i wezwała go do dobrowolnego stawiennictwa u notariusza celem zwrotnego przeniesienia na jej rzecz prawa własności udziału wynoszącego 1/2 części nieruchomości.

(dowód: oświadczenie o odwołaniu darowizny, k. 8).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powyżej ustalony stan faktyczny w przeważającej części nie był przedmiotem sporu pomiędzy stronami. Pozwany nie zaprzeczał okoliczności, iż dopuścił się on znęcania nad powódką J. S. i małoletnim synem stron H. S.. Okoliczność ta stwierdzona została w odniesieniu do okresu od dnia 28 sierpnia 2014 roku do 19 stycznia 2015 roku prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 stycznia 2016 roku, sygn. akt XVI K 966/14, którego ustalenia z mocy art. 11 kpc były wiążące dla Sądu orzekającego w niniejszej sprawie.

Również w odniesieniu do faktu znęcania się przez pozwanego nad powódką w okresie od 20 stycznia 2015 roku do 31 marca 2016 roku nie ulegało, zdaniem Sądu Okręgowego, wątpliwości, iż zachowania takie ze strony pozwanego miały miejsce. Częściowo, to jest w odniesieniu do okresu od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 17 października 2015 roku zapadł przeciwko pozwanemu wyrok skazujący w postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym w Częstochowie w sprawie sygn. akt XVI K 258/16. Przedmiotowy wyrok do chwili obecnej nie uzyskał przymiotu prawomocności, a zatem Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie zobowiązany był do poczynienia własnych ustaleń w odniesieniu do nagannych zachowań pozwanego względem powódki w tym okresie, jak również w okresie od dnia 18 października 2015 roku do dnia 31 marca 2016 roku. Sąd Okręgowy za miarodajne dla przyjęcia, iż również w tym okresie dochodziło ze strony pozwanego do znęcania się psychicznego nad powódką oraz wspólnym małoletnim synem stron poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, wyrzucanie z domu, grożenie, ubliżanie jej oraz zakłócanie spoczynku nocnego uznał zeznania powódki oraz zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków A. J. i A. C., z których to zeznań jednoznacznie wynika, iż wszczynanie przez pozwanego awantur pod wpływem alkoholu miało miejsce aż do dnia wykonania orzeczenia o jego eksmisji z zajmowanego wspólnie z powódką lokalu położonego w B. przy ul. (...).

Zgodnie z art. 898 § 1 kc darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przez pojęcie rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie czynności obdarowanego, które skierowane są przeciwko darczyńcy z zamiarem nieprzyjaznym. Chodzi tu przede wszystkim o popełnienie przestępstwa przeciwko darczyńcy oraz o naruszenie przez obdarowanego obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą. Znamion rażącej niewdzięczności nie wyczerpują z reguły czyny nieumyślne obdarowanego, a także drobne czyny, nawet te umyślne, ale niewykraczające w określonych środowiskach poza zwykłe konflikty życiowe (zob. Gerard Bieniek [red.], Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 2. Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005, str. 738).

Jak już wspomniano powyżej pozwany nie kwestionował, iż z jego strony dochodziło do przejawów rażącej niewdzięczności wobec powódki, a jego zarzuty ograniczały się do okoliczności, iż od daty rażącej niewdzięczności do złożenia mu oświadczenia o odwołaniu darowizny upłynął roczny termin określony w art. 899 § 3 kc, a także do sprzeczności żądania pozwu z zasadami współżycia społecznego w związku z poczynieniem przez pozwanego na przedmiot darowizny, którego zwrotnego przeniesienia na swoją rzecz domaga się powódka, znacznych nakładów.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do przekroczenia przez powódkę rocznego terminu do złożenia pozwanemu oświadczenia o odwołaniu darowizny, nie sposób podzielić stanowiska pozwanego, aby rzeczywiście doszło ze strony powódki do przekroczenia powyższego terminu. Trafnie wskazał pozwany, iż bieg rocznego terminu do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie odwołania darowizny rozpoczyna się od daty kiedy darczyńca dowiedział się o rażącej niewdzięczności ze strony obdarowanego, co wynika wprost z brzmienia art 899 § 3 kc, zgodnie z którym darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Za całkowicie niezrozumiałe uznać należy stanowisko pozwanego, jakoby bieg tego terminu rozpoczął się z datą pierwszego jego zachowania wobec pozwanej, wyczerpującego znamiona rażącej niewdzięczności, które stwierdzone zostały prawomocnym wyrokiem skazującym.

W doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż przestępstwo znęcania się nad osobą najbliższą lub osobą pozostającą w stałym stosunku zależności ze sprawcą jest z reguły przestępstwem wieloczynowym, na które składają się wyczerpujące jego znamiona czyny podejmowane na przestrzeni czasu. Oczywistym jest, iż skoro pozwany znęcał się psychicznie nad powódką w okresie od 28 sierpnia 2014 roku do 31 marca 2016 roku, to nie data pierwszego z czynów skutkowałą początkiem biegu rocznego okresu do złożenia oświadczenia woli o odwołaniu darowizny, lecz w odniesieniu do każdego z czynów pozwanego, które wyczerpywały znamiona rażącej niewdzięczności w rozumieniu art . 898 § 1 kc termin ten biegł od daty dokonania tego konkretnego czynu. Oczywistym jest, iż jednostkowe zachowanie pozwanego, choćby wyczerpywało znamiona rażącej niewdzięczności mogłoby zostać przez powódkę pozwanemu przebaczone, natomiast wielokrotne, powtarzające się przejawy rażącej niewdzięczności wobec powódki ostatecznie mogły skłonić ją do odwołania darowizny. W tej sytuacji oczywistym jest, iż to nie pierwszy z czynów pozwanego, który mógł być powodem odwołania dokonanej na jego rzecz darowizny przez powódkę stanowił początek rocznego terminu do złożenia przez powódkę oświadczenia woli w tym przedmiocie, lecz ostatni z tych czynów. W realiach niniejszej sprawy, jak wynika z zeznań powódki i przesłuchanych świadków ostatnia awantura wywołana przez pozwanego w czasie której wyzywał on wulgarnie powódkę i okazywał jej rażącą niewdzięczność miała miejsce w dniu 31 marca 2016 roku, a tym samym złożenie pozwanemu oświadczenia woli o odwołaniu darowizny w dniu 4 maja 2016 roku nastąpiło przed upływem rocznego terminu do jego złożenia. Tym samym, wobec rażącej niewdzięczności pozwanego względem powódki uznać należało dokonanie przez powódkę odwołania darowizny za skuteczne względem pozwanego, co wobec braku dobrowolnego zwrotu przedmiotu darowizny ze strony pozwanego na rzecz powódki implikowało konieczność uwzględnienia wniesionego w niniejszej sprawie powództwa.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu pozwanego, jakoby żądanie pozwu w niniejszej sprawie sprzeczne jest z zasadami współżycia społecznego. Powódka nie kwestionowała poczynienia przez strony z ich majątku wspólnego znaczących nakładów na przedmiotową nieruchomość. Zauważyć należy w tym miejscu, iż nakłady te poczynione zostały z majątku wspólnego stron, nie zaś majątku osobistego pozwanego, gdyż wynagrodzenie jakie pozwany uzyskiwał za pracę za granicą wchodziło w skład majątku wspólnego stron w czasie, kiedy pozostawały one w związku małżeńskim, w którym obowiązywał ustrój wspólności ustawowej małżeńskiej. Bez znaczenia dla oceny powyższej kwestii pozostaje fakt, iż pozwany był jedyną osobą pracującą zawodowo, zaś powódka zajmowała się prowadzeniem gospodarstwa domowego.

Za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego uznać należy zachowanie pozwanego, który niezależnie od poczynionej na jego rzecz darowizny winien był powódce szacunek, nie zaś żądanie powódki o zwrot przedmiotu darowizny od pozwanego, który przez okres blisko dwóch lat nieustannie okazywał jej rażącą niewdzięczność, lekceważenie i brak szacunku, doprowadzając do sytuacji, gdy powódka czuła się zagrożona we własnym domu.

Pozwanemu, który poczynił na przedmiotową nieruchomość nakłady przysługuje roszczenie o ich rozliczenie w odrębnym postępowaniu. Stwierdzić należy, iż sam fakt poczynienia przez niego nakładów na przedmiotową nieruchomość, zwłaszcza iż pozwany, wbrew spoczywającemu na nim z mocy art 6 kc obowiązku w zakresie ciężaru dowodu, w żaden sposób nie wykazał ich wysokości ani ich relacji do wartości udziału w nieruchomości będącego przedmiotem darowizny na jego rzecz, nie mógł implikować stwierdzenia, iż roszczenie pozwu w niniejszej sprawie sprzeczne było z zasadami współżycia społecznego i w rezultacie odnieść skutku w postaci oddalenia powództwa. W ocenie Sądu kategorycznie stwierdzić należy, iż powódka nie tylko nie nadużyła w żaden sposób przysługujących jej praw, wręcz przeciwnie przez bardzo długi czas manifestowała pobłażliwość w stosunku do nagannych zachowań pozwanego i była gotowa na przebaczenie mu jego niewdzięczności, z czego jednak pozwany nie skorzystał i uporczywie kontynuował swoje działanie wymierzone przeciwko powódce i dziecku raz po raz dopuszczając się względem niej nowych działań, będących przejawem rażącej niewdzięczności.

Mając na uwadze powyższe argumenty należało zobowiązać pozwanego do przeniesienia na rzecz powódki przedmiotu darowizny w postaci udziału wynoszącego 1/2 części nieruchomości położonej we wsi B. przy ul. (...) o powierzchni 0,0960 ha, oznaczonej jako działka o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Częstochowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Podstawę prawną orzeczenia stanowi przepis art. 898 § 1 kc.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 109 § 2 kpc. Pozwany przegrał proces w niniejszej sprawie w całości i stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu zobowiązany był do zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 14 400,00 zł w pełnej wysokości.

O kosztach sądowych w postaci opłaty od pozwu w wysokości 12 500,00 zł, której powódka w niniejszej sprawie nie miała obowiązku uiścić orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 uksc, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu nakazując je pobrać od pozwanego, który przegrał proces w niniejszej sprawie w całości.